

Arrest

nr. 214 630 van 27 december 2018
in de zaak X / VIII

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: Op hun gekozen woonplaats bij
advocaat Dirk GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X en X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen zoals hiervoor genoemd, op 24 december 2018 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 18 december 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: B.

voornaam: N.

geboortedatum: 29.09.1986

geboorteplaats: V.

nationaliteit: Servië

+ minderjarige kinderen H. O., geboren op 28.09.2013 en B. A. geboren op 09.09.2012

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 18.12.2018 en werd rekening gehouden met haar verklaringen. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van haar arrestatie. Betrokkene werd op 18.12.2018 gehoord door de politie van Antwerpen en verklaarde dat zij in België een relatie heeft met H. I. (geboren op 12.11.1989) met wie zij twee minderjarige kinderen heeft, O. (geboren op 28.09.2013) en A. (geboren op 09.09.2012). Op 20.03.2017 werd aan Dhr H. echter een KB tot terugwijzing met inreisverbod van 10 jaar betekend, omwille van de vele ernstige veroordelingen die hij opliep. Een beroep tot nietigverklaring tegen dit KB werd op 27.06.2017 verworpen door de RVV. Dhr H. zal aan het einde van zijn gevangenisstraf naar Bosnië worden gerepatrieerd. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In Bosnië of in Servië kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het feit dat betrokkene in België bij haar schoonmoeder, die de Belgische nationaliteit heeft, inwoont en deze laatste verzorgt betekent evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM. Uit het administratief dossier blijkt immers dat betrokkenes schoonmoeder nog meerdere zonen en dochter heeft die de Belgische nationaliteit hebben of legaal in België verblijven. Het feit dat betrokkenes kinderen in België naar school gaan geeft haar niet automatisch recht op verblijf. A. gaat slechts naar het eerste leerjaar en O. naar de derde kleuterklas. Betrokkene verklaart dat thuis met de kinderen Bonisch wordt gesproken. De zeer jonge leeftijd van de kinderen maakt zo net dat deze kinderen zich gemakkelijker zullen kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van hun ouders kunnen opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen zal schaden. (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90). . Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 10 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat betrokkenes vader, Dhr B. G. op 08.12.2018 vanuit de gevangenis naar Servië werd gerepatrieerd en dat haar moeder en broer ook België hebben verlaten. Betrokkene werd gehoord op 18.12.2018 door de politiezone Antwerpen en brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij of haar kinderen aan een

ziekte lijden die hen belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst. In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3,

1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16.07.2011 dat haar betekend werd. In het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2014 werd betrokkene op 19.09.2018 uitgenodigd voor een uitvoerig gesprek met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene ondernam echter geen stappen om gebruik te nemen van deze mogelijkheden. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 18.12.2018 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek: Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16.07.2011 dat haar betekend werd. In het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2014 werd betrokkene op 19.09.2018 uitgenodigd voor een uitvoerig gesprek met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene ondernam echter geen stappen om gebruik te nemen van deze mogelijkheden. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene werd gehoord op 18.12.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat haar vader haar verlaten heeft. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Servië of in Bosnië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene werd gehoord op 18.12.2018 door de politiezone Antwerpen en brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

[...]"

2. Voorwerp van het beroep.

Voorafgaandelijk dient te worden opgemerkt dat, in de mate dat het beroep zou zijn gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onderhavige vordering onontvankelijk moet worden bevonden, aangezien de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar de verzoekende partij wordt vastgehouden

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.2.1.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3.2.1.2. Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid « De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. ».

3.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.2.2.1. De verzoekende partij voert een enig middel aan, dat is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

3.2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 7 van het Handvest heeft dezelfde draagwijdte.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, zoals het gezins- en familielevens van de betrokken vreemdeling, daarin begrepen het hoger belang van het kind. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familielevens waarmee rekening zou moeten worden gehouden ruimer moet worden ingevuld dan dat bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.2.2.3. De verzoekende partijen betogen vooreerst dat hun zoontje O., geboren in 2013, gedurende een lange periode legaal verblijf had, en dat hiermee ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Het wordt door de verzoekende partijen niet betwist dat hun zoontje, dat inmiddels 5 jaar is, niet langer beschikt over enig verblijfsrecht, nu hij het verblijfsstatuut van zijn vader volgt en die op 15 maart 2017 zijn verblijfsrecht verloor. Verzoekers tonen niet aan dat en om welke reden de verwerende partij rekening zou moeten hebben gehouden met een verblijfsrecht dat reeds meer dan een jaar niet meer bestaat, temeer nu wel degelijk werd gemotiveerd over de aanwezigheid van de zeer jonge kinderen op het Belgische grondgebied en het feit dat zij naar school gaan.

De Raad stelt verder vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing zowel rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van de partner van verzoekster in België, de vader van tenminste 1 van de 2 kinderen, en met het feit dat verzoekster inwoont bij haar schoonmoeder, en dit in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het komt aan verzoekers toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privélevens is immers niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan

hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43. De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partijen betogen dat de gemachtigde het gezinsleven tussen verzoekster, haar kinderen en hun grootmoeder (verzoeksters schoonmoeder), die inmiddels de Belgische nationaliteit heeft en weduwe is, enkel en alleen benaderen vanuit het standpunt dat er nog andere familieleden zijn die voor de grootmoeder kunnen zorgen, zonder dat dit concreet wordt nagegaan. Dit volstaat niet: de gemachtigde had rekening moeten houden met de volledige feitelijke situatie van de betrokkenen, zo stellen de verzoekende partijen, die verwijzen naar een verslag van het OCMW van 26 januari 2018. Zij benadrukken ook dat de grootmoeder een appartement huurt, waar verzoekster en haar kinderen gratis kunnen verblijven, zodat er een afhankelijkheidsband is. Zoontje O. is sinds zijn geboorte ingeschreven op het adres van de grootmoeder, wat er niet alleen op wijst dat hij een langdurig legaal verblijf had, maar ook dat verzoekers al lang bij de grootmoeder inwonen, waaruit kan worden opgemaakt hoe nauw de banden tussen hen zijn. De grootmoeder zorgt mee voor de opvoeding van de kleinkinderen, terwijl verzoekers omgekeerd ook voor haar zorgen, gelet op haar gevorderde leeftijd. Verzoekers hebben bovendien een goede relatie met de familie langs vaderszijde, terwijl dit niet het geval is voor wat betreft de familie langs moederszijde. De verzoekende partijen concluderen dat de beoordeling, door de gemachtigde, van het gezins- en privéleven deze elementen niet omvat.

Daar de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin, i.e. ouders en hun minderjarige kinderen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94), kunnen andere familiebanden slechts uitzonderlijk gelijkgesteld worden met een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gebruikelijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Verzoekster beweert wel, doch toont niet aan, dat de grootmoeder mee instaat voor de opvoeding van de kleinkinderen. Van verzoekster, van wie mag worden aangenomen dat zij niet werkt, gelet op de stukken van het dossier, kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat zij diegene is die in eerste instantie instaat voor de opvoeding en verzorging van haar kinderen. Zelfs zo al kan worden aangenomen dat zij, louter door het feit dat zij samenwonen, de grootmoeder soms een handje toesteeft waar het de kleinkinderen aangaat, dan volstaat dit niet om aan te nemen dat verzoekster en haar kinderen afhankelijk zijn van deze hulp. Verzoekers brengen geen enkel concreet element bij dat daar anders over doet denken. Het feit dat verzoekster en de kinderen gratis zouden kunnen inwonen bij de grootmoeder, volstaat in casu niet om die afhankelijkheidsband aan te tonen. De bewering dat de band met de familie langs vaderszijde goed is en deze met de familie langs moederszijde slecht, doet daaraan geen afbreuk.

Vanuit het omgekeerde perspectief bekeken, met name de vraag of de grootmoeder afhankelijk zou zijn van haar schoondochter en kleinkinderen, heeft de verwerende partij geoordeeld dat de grootmoeder nog meerdere zonen en een dochter heeft die de Belgische nationaliteit hebben of in België verblijven. De verzoekers voelen zich hierdoor gegriefd, maar zij tonen niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde niet deugdelijk zou zijn, of niet correct. Het is geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde om, in het licht van een afhankelijkheid van de grootmoeder, vast te stellen dat die kan worden opgevangen door haar in België legaal verblijvende kinderen (zie ook EHRM 18 november 2014, Senchishak/Finland, §§57-58). Verzoekers tonen het tegendeel niet aan. Ten overvloede kan nog worden vastgesteld dat de verzoekers niet aannemelijk maken dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden zijn die verhinderen dat zij hun vermeende gezinsleven met de grootmoeder elders zouden verderzetten.

Verzoekers wijzen er verder op dat de kinderen school lopen en dat hun vader in de gevangenis verblijft. Zij stellen dat de gemachtigde het belang benadrukt van het feit dat de kinderen in de nabijheid van hun ouders kunnen opgroeien. Evenwel zit de vader in België nog een gevangenisstraf uit en zal hij pas op het einde van deze straf naar Bosnië worden gerepatrieerd. Door de gemachtigde wordt niet overwogen hoe lang de vader van de kinderen zijn straf nog moet ondergaan terwijl dit net tot gevolg heeft dat de kinderen niet in de nabijheid van één van hun ouders kunnen opgroeien.

De Raad stelt vooreerst vast dat slechts één van de kinderen, met name zoontje O., werd erkend door de partner van verzoekster. Ten aanzien van het dochtertje staat de afstammingsband niet vast. Voorts blijkt uit niets dat de kinderen nog enig contact hebben met de betrokkene die in de gevangenis verblijft of dat tussen hen nog enige affectieve of andere banden bestaan. In die optiek kan de Raad niet anders dan vaststellen dat zij niet aantonen in welke mate de situatie door de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing anders zou zijn dan ze zich nu voordoet voor wat betreft de relatie met de partner van verzoekster die thans in de gevangenis verblijft. Voorts moet worden gewezen op het gestelde in de bestreden beslissing, met name:

“Dhr H. zal aan het einde van zijn gevangenisstraf naar Bosnië worden gerepatrieerd. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In Bosnië of in Servië kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen”

Het komt aan verzoekers toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat deze beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM kennelijk onredelijk is. Immers, een tijdelijke scheiding lijkt in de gegeven omstandigheden het gezinsleven niet in die mate te verstoren dat er sprake kan zijn van een schending van het artikel 8 van het EVRM. Verzoekers zijn daarbij in de mogelijkheid om de Raad er zelf van in kennis te stellen tot wanneer de gevangenisstraf van verzoeksters partner loopt –uiteraard zijn zij zelf maar al te goed op de hoogte van de duur van de opgelegde straf- om aan te tonen dat een tijdelijke scheiding mogelijks te lang zou kunnen duren, maar blijven ook op dit punt volledig in gebreke.

Wat het schoollopen van de kinderen betreft, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat thuis met de kinderen Bosnisch wordt gesproken en dat, gelet op hun zeer jonge leeftijd maakt dat zij zich gemakkelijker kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Verzoekers brengen hiertegen geen concrete argumenten aan.

Verzoekers betogen verder dat de gemachtigde vergeet rekening te houden met de verschillende nationaliteiten van de betrokkenen: moeder en dochter hebben de nationaliteit van Kosovo, terwijl vader en zoon de nationaliteit hebben van Bosnië-Herzegovina. In de bestreden beslissing wordt dan weer gesteld dat verzoekster de Servische nationaliteit heeft.

Verzoekster, als gewezen onderdaan van de Republiek Joegoslavië, maakt geenszins aannemelijk dat het gezin niet zou kunnen herenigd worden met de vader na diens vrijlating hetzij in Servië, hetzij in Bosnië, hetzij in Kosovo. De hooguit materiële vergissing omtrent de nationaliteit van verzoekster, doet daaraan geen afbreuk.

Verzoekers merken ten slotte op dat zowel moeder als kinderen tandproblemen hebben, dat zij hebben verzocht tot medische waarborg bij het OCMW, wat het voorwerp uitmaakte van een procedure bij de arbeidsrechtbank, die de dringende nood vaststelde en waarbij onder meer de link werd gelegd tussen gebits- en andere gezondheidsproblemen. Zij dienen nog behandelingen te ondergaan. Hiermee werd evenmin rekening gehouden in de bestreden beslissing.

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat verzoekster, alvorens de thans bestreden beslissing werd genomen, uitdrukkelijk de vraag werd gesteld of haar gezondheidstoestand haar zou belemmeren terug te keren naar haar herkomstland, waarop zij neen antwoordde. Derhalve kan het de verwerende partij op het eerste gezicht niet ten kwade worden geduid dat zij in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd dat verzoekster tijdens het gehoor op 18 december 2018 geen elementen heeft bijgebracht die erop wijzen dat zij of haar kinderen aan een ziekte lijden die hen belemmeren terug te keren naar hun land van herkomst. Eén en ander klemt des te meer nu verzoekster, toen zij nadat de bestreden beslissing werd genomen nogmaals werd gehoord, elke medewerking weigerde. Waar zij thans nog een arrest van de arbeidsrechtbank van Antwerpen neerlegt van 6 augustus 2018, kan de Raad derhalve niet anders dan vaststellen dat dit gaat om een nieuw element waarvan de verwerende partij geen kennis had en ook niet had moeten hebben, nu het geding werd gevoerd tussen verzoekster

en haar minderjarige enerzijds en het OCMW van Antwerpen anderzijds, en zij dus geen partij was. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). De uitzondering die de Vreemdelingenwet voorziet in artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet is in casu niet aan de orde, nu het daarin beoogde risico niet wordt ingeroepen of in verband wordt gebracht met de aangehaalde tandproblemen en de vaststelling dat een gebit onverzorgd is op zich ook geen indicatie is voor zo'n verband. Ten overvloede moet erop worden gewezen dat de verzoekende partijen het vonnis verkeerd lezen wanneer zij eruit afleiden dat de dringende medische noodzaak werd vastgesteld door de rechtbank. De rechtbank oordeelt enkel dat verzoekster en haar dochter principieel recht hebben op dringende medische hulp doch slechts na voorlegging van een attest dringende medische hulp opgesteld door een tandarts met vermelding van de noodzakelijke behandelingen. Een dergelijk attest van een tandarts ligt niet voor.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekers niet hebben aangetoond dat de gemachtigde op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zou zijn gekomen tot het uitvaardigen van de thans bestreden beslissing. Het enig middel is niet ernstig.

3.3. De vaststelling dat niet is voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde, volstaat om de vordering te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig december tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

A. WIJNANTS